

അദ്ധ്യായം V
chapter 8

ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിശക്തി

"ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി" എന്ന പദം ബുദ്ധി, ബോധം അല്ലെങ്കിൽ അറിവ് എന്നിവ ഒരു ഭൗതിക ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുമെന്ന ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്ത, ദൈവശാസ്ത്രം, അടുത്തിടെ കൃത്രിമബുദ്ധി എന്നീ മേഖലകളെല്ലാം ഈ മാതൃകയുടെ ഉപയോഗത്തിൽ നിന്ന് ഗണ്യമായി പ്രയോജനം നേടിയിട്ടുണ്ട്, കാരണം അവ ബോധത്തെയും അസ്തിത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണയിൽ ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയുടെ സ്വാധീനം പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുന്നു. ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള വ്യവഹാരം മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഉൾപ്പെടെയുള്ള സുപ്രധാന വിഷയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഭൗതിക രൂപമില്ലാതെ ബുദ്ധിക്ക് പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമോ? ജൈവിക രൂപം കൈവശപ്പെടുത്താതെ യന്ത്രങ്ങൾക്ക് ബുദ്ധി നേടാൻ കഴിയുമോ? പരമ്പരാഗത ദാർശനിക ചിന്തയെ സമകാലിക സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഈ അന്വേഷണങ്ങൾ ആധുനിക ബൗദ്ധിക പര്യവേക്ഷണത്തിന് നിർണായകമായി തുടരുന്നു.

റൈനെ ഡെസ്കാർട്ടസിന് മുപ്പുള്ളി നിരവധി മതപരവും ദാർശനികവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ, ശാരീരിക ജീവിതം അവസാനിക്കുന്നതിനുശേഷവും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ആത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. നിത്യജീവന്റെ ആശയം, ബോധമോ ബുദ്ധിയോ ഭൗതിക ശരീരവുമായി പൂർണ്ണമായും പര്യായമല്ല എന്ന തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വം ഭൗതിക ഘടകങ്ങൾ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെങ്കിൽ, മരണം വ്യക്തിഗത അസ്തിത്വത്തിന്റെ നിർണ്ണായക അന്ത്യം കുറിക്കും. മരണശേഷം വ്യക്തിയുടെ ചില വശങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന വ്യാപകമായ മതപരമായ ബോധ്യം, സ്വത്വത്തിന്റെ സത്ത വെറും ഭൗതികതയെ മറികടക്കുന്നു എന്ന ആഴത്തിലുള്ള അർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ വ്യാപനം ഈ ബോധ്യത്തെ ശരിവയ്ക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ നിന്നുള്ള ബുദ്ധിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പിൽക്കാല ദാർശനിക ചർച്ചകൾക്ക് അടിത്തറ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ഈ വീക്ഷണം അനിവാര്യമായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെയും ഇസ്ലാമിന്റെയും അടിസ്ഥാന തത്വം ആത്മാവ് ദൈവത്തിന്റെ ആത്മീയവും ശാശ്വതവുമായ സൃഷ്ടിയാണെന്നാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ശാരീരിക രൂപം നശിച്ചാലും, ആത്മാവ് നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നും ദൈവിക വിധിക്ക് ഉത്തരവാദിയാണെന്നും അത്തരം പാരമ്പര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശരീരം മരിച്ചതിനുശേഷം വളരെക്കാലം ആത്മാവ് ബോധം, ഓർമ്മ, ധർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്തത്തിനുള്ള കഴിവ് എന്നിവ നിലനിർത്തുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും വ്യക്തിപരമായ ഐഡന്റിറ്റിയും ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും ആശ്രയിക്കുന്നില്ല എന്ന ആശയത്തെ ഈ വീക്ഷണം പിന്തുണയ്ക്കുന്നു. ആത്മാവ് ആധികാരികമായ സ്വത്വമായി വ്യാപകമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു, ഒരാളുടെ ലൗകിക അസ്തിത്വത്തിലുടനീളം ശരീരവുമായി താൽക്കാലികമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വത്തിന് പ്രാപ്തമാണ്.

അതുപോലെ, ഹിന്ദുമതത്തിലെ ആത്മാവ് എന്ന ആശയം ശാരീരിക അസ്തിത്വത്തെ മറികടക്കുന്ന ആന്തരിക വ്യക്തിത്വത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിനെ പ്രതീകപ്പെടുത്തുന്നു. ഹിന്ദു തത്ത്വചിന്തയിൽ, ശരീരത്തെ ക്ഷണികവും പരിവർത്തനം ചെയ്യാവുന്നതുമായി കാണുന്നു, അതേസമയം ആത്മാവിനെ ശാശ്വതമായി കണക്കാക്കുകയും പുനർജന്മത്തിന് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, ഇതിനെ സാധാരണയായി പുനർജന്മം എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

വിവിധ ഭൗതിക രൂപങ്ങളിലൂടെയുള്ള മനുഷ്യ അസ്തിത്വത്തിന്റെ സ്ഥിരത, ബോധം ഒരു പ്രത്യേക ശാരീരിക അസ്തിത്വത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നില്ലെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളിലെല്ലാം ആവർത്തിച്ചുള്ള ആശയം വ്യക്തമായും സ്ഥിരമാണ്: മനുഷ്യ സ്വത്വവും ബുദ്ധിയും ശാരീരിക മരണത്തിനപ്പുറം നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു അഭൗതിക അടിത്തറയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. മനസ്സിന്റെയും അശരീരി ബുദ്ധിയുടെയും സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള പിൽക്കാല ദാർശനിക സംവാദങ്ങളെ, പ്രത്യേകിച്ച് ദൈതവാദത്തെയും ബോധത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ, ഈ പ്രബലമായ ആശയം ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ചു.

തൽഫലമായി, ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി തത്ത്വചിന്തയിലെ വെറും അമൂർത്തീകരണത്തെ മറികടക്കുന്നു; അത് തത്ത്വമീമാംസയിലും മതത്തിലും ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയ ഒരു ആശയമാണ്. വ്യക്തിപരമായ അതിജീവന തത്ത്വചിന്തകൾ, ധർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്ത തത്വങ്ങൾ, ആത്മീയ അസ്തിത്വ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് ഇത് സഹായം നൽകുന്നു, ജീവിതത്തിന്റെ തത്ത്വമീമാംസ, മതപരമായ മാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് വ്യക്തികളുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും നാവിഗേറ്റ് ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്ന ചട്ടക്കൂടുകൾ നൽകുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ഉദ്ദേശ്യം, ധർമ്മികത, അസ്തിത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുന്നതിലൂടെ.

ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയുടെ സാധ്യത ഉറപ്പാക്കാൻ, ആദ്യം ബുദ്ധി എന്ന ആശയം തന്നെ നിർവചിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. യുക്തിബോധം, മനസ്സിലാക്കൽ, പഠനം, ഓർമ്മശക്തി, പ്രശ്നപരിഹാര ശേഷി, പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നിവ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഘടകങ്ങളാണ്. ചില നിർവചനങ്ങൾ വൈകാരിക ബുദ്ധി, സാമൂഹിക ധാരണ, ഇന്ദ്രിയ ധാരണ എന്നിവയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നു, അതേസമയം മറ്റു ചിലത് അമൂർത്തമായ യുക്തിയിലും യുക്തിപരമായ ചിന്തയിലും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു.

ഗണിതശാസ്ത്രപരമോ യുക്തിപരമോ ആയ ചിന്ത പോലുള്ള അമൂർത്തമായ യുക്തിയിലൂടെ മാത്രം നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന ബുദ്ധിശക്തി ഭൗതിക രൂപങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി തോന്നിയേക്കാം. ഭൗതിക രൂപം കൈവശം വയ്ക്കുന്നതും ഗണിതശാസ്ത്രപരമായ സത്യങ്ങളും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. പൂർണ്ണ യുക്തിസഹമായ ഒരു അസ്തിത്വത്തിന് ജ്യോതി, യുക്തി, ഗണിതം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഇന്ദ്രിയാനുഭവമില്ലാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

ധാരണ, വികാരം, ശാരീരിക അവബോധം, പരിസ്ഥിതി ഇടപെടൽ എന്നിവയാണ് ബുദ്ധിശക്തിയുടെ രൂപീകരണമെങ്കിൽ, മൂർത്തീഭാവം വ്യക്തമായും ഒരു നിർണായക ഘടകമാണ്. മനുഷ്യരിൽ വൈജ്ഞാനിക വികസനം ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ, ശാരീരിക ചലനശേഷി, വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ബാഹ്യ പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള നമ്മുടെ ഇടപെടലുകൾ നമ്മുടെ ആശയങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

ഒരു ഭൗതിക ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന ബുദ്ധി അല്ലെങ്കിൽ ബോധം എന്ന ആശയത്തെ 'ഡിസംബോഡിയഡ് ഇന്റലിജൻസ്' എന്ന് വിളിക്കുന്നു, ഇത് വളരെക്കാലമായി തത്ത്വചിന്തയിൽ ഒരു പ്രധാന വിഷയമാണ്. കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) വികാസത്തെയും ഇത് ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ച് യന്ത്രങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യർക്ക് സമാനമായ ബോധമോ ധാരണയോ ഉണ്ടാകുമോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ. ചിന്തയും ശാരീരിക അസ്തിത്വവും തമ്മിലുള്ള ആന്തരിക ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച, അല്ലെങ്കിൽ അമൂർത്ത സംവിധാനങ്ങളിലൂടെ മാത്രം ചിന്ത പ്രകടമാകാനുള്ള സാധ്യത, തത്ത്വചിന്തകർക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞർക്കും ഇടയിൽ വളരെക്കാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സംവാദമാണ്, ഇത് റൈൻ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച് സമകാലികമായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനസ്സിന്റെ കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ. അതിന്റെ പ്രാരംഭ രൂപങ്ങളിൽ, ബുദ്ധിയെ അടിസ്ഥാനപരമായി അശരീരിയായി വിക്ഷിപിക്കുന്ന ദാർശനിക പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ചില അനുമാനങ്ങൾ കൃത്രിമബുദ്ധി സ്വീകരിച്ചു. അതിന്റെ വികസനത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടങ്ങളിലുടനീളം ഇത് പ്രത്യേകിച്ചും കൃത്യമായിരുന്നു. അതേസമയം, സമകാലിക തത്ത്വചിന്തയും വൈജ്ഞാനിക ശാസ്ത്രവും മൂർത്തീഭാവം, പരിസ്ഥിതി, സാമൂഹിക ഇടപെടൽ എന്നിവയിൽ ഊന്നൽ നൽകി ഈ വിക്ഷേപണകോണിനെ കൂടുതൽ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. മൂർത്തീഭാവവും അശരീരി ബുദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള ചർച്ച തത്ത്വചിന്തയുടെയും കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെയും കവലയിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.

തത്ത്വചിന്താപരമായ സംഭാവനകൾക്ക് പേരുകേട്ട റൈൻ ഡെസ്കാർട്ടസിൽ നിന്നാണ് ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയുടെ തുടക്കം. മനസ്സിന്റെ സത്ത ഭൗതിക വികാസമല്ല, മറിച്ച് ചിന്ത (അല്ലെങ്കിൽ വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനം) ആണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിച്ചു. ചിന്താപരമായ സ്വത്വത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ശരീരത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉറപ്പാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനത്തിലെത്തി. സംശയത്തിന്റെ രീതിയിലൂടെയും "ഞാൻ കരുതുന്നു, അതിനാൽ, ഞാൻ ആണെന്ന്" എന്ന പ്രശസ്തമായ കോഗിറ്റോയിലൂടെയും അദ്ദേഹം ഈ നിഗമനത്തിലെത്തി. റെസ് എക്സ്റ്റൻസ എന്ന നിലയിൽ ശരീരം വികസിതവും വിഭജിക്കാവുന്നതും മെക്കാനിക്കൽ നിയമങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്, അതേസമയം റെസ് കോഗിറ്റൻസ് എന്ന നിലയിൽ മനസ്സ് വികസിതമല്ലാത്തതും അവിഭാജ്യവും ബോധമുള്ളതുമാണ്. മനസ്സിന്, സിദ്ധാന്തത്തിൽ, ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈ വ്യത്യാസം അദ്ദേഹത്തെ ഈ നിഗമനത്തിലെത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. കാർട്ടീഷ്യൻ ദൈവതവാദത്തിന്റെ സ്വാധീനം ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി എന്ന ആശയത്തെ ബാധിക്കുമായി യുക്തിസഹവും ആഴത്തിൽ ശക്തവുമാക്കി.

കാർട്ടീഷ്യൻ തത്ത്വചിന്തയുടെ പൈതൃകം സമകാലിക ബുദ്ധിശക്തിയുടെ പരിണാമത്തെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നു. പിന്നീടുള്ള മിക്ക സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ദൈവതവാദം തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടെങ്കിലും, ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി അറിവ് പരിശോധിക്കാമെന്ന ധാരണ അവർ നിലനിർത്തി. യുക്തിവാദ സംസ്കാരങ്ങൾ അറിവ്, യുക്തി, അമൂർത്ത യുക്തി എന്നിവയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകി, പലപ്പോഴും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും മോട്ടോർ ഗുണങ്ങളെയും അറിവിന്റെ കീഴ്ഴ്ചക്കുള്ള ഉറവിടങ്ങളായി കണ്ടു. കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെ ആവിർഭാവത്തിലേക്ക് നയിച്ച തുടർന്നുള്ള ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ പുരോഗതികൾക്ക് ഈ യുക്തിവാദ വിക്ഷേപണം പ്രത്യേകമായി അടിത്തറയിട്ടു.

"ശരീരമില്ലാത്ത മനസ്സിന്റെ" ആകർഷണം മനസ്സിലാക്കാൻ, കാർട്ടീഷ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നത് പ്രയോജനകരമാണ്. ശരീരത്തിന്റെ വിപുലീകരണത്തെക്കാൾ, മനസ്സിന്റെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ വശമായി ഡെസ്കാർട്ടസ് ചിന്തയെ കണക്കാക്കി. തത്വമനുസരിച്ച്, ശരീരത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ പോലും ചിന്തിക്കുന്ന സ്വത്വത്തിന്റെ ബോധം നിലനിൽക്കും. മനസ്സിന്റെയും ദ്രവ്യത്തിന്റെയും വേർതിരിവ് കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അറിവ് അത് ഉയർന്നുവരുന്ന ശരീരകലകളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായിരിക്കാം.

ഈ ആശയം സ്വീകരിച്ച തുടർന്നുള്ള തത്ത്വചിന്തകളും ശാസ്ത്രജ്ഞരും, വൈവിധ്യമാർന്ന ഭൗതിക പ്രകടനങ്ങളിൽ അറിവ് പ്രകടിപ്പിക്കാമെന്ന ആശയം സ്ഥിരമായി പരിശോധിച്ചു. മുൻ തലമുറകളിൽ നിന്ന് ഈ അനുമാനം പാരമ്പര്യമായി ലഭിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഡിജിറ്റൽ കമ്പ്യൂട്ടറുകൾ ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവയുടെ അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് യന്ത്രങ്ങൾക്ക് വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താൻ കഴിയുമെന്നാണ്. യുക്തിസഹമായി ചിന്തിക്കാനും, പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും, ചിഹ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് ബുദ്ധിശക്തിയായി നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മതിയായ കഴിവുള്ള ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമിന് മനുഷ്യസമാനമായ ഒരു രൂപം ആവശ്യമില്ലാതെ തന്നെ ഈ ജോലികൾ സാധ്യമായ രീതിയിൽ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും. ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമിന് ഈ ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന സാധ്യതയാണ് ഇതിന് കാരണം. കൃത്രിമബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള മിക്ക ആദ്യകാല അന്വേഷണങ്ങൾക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് പ്രതീകാത്മക അല്ലെങ്കിൽ "നല്ല പഴയ രീതിയിലുള്ള AI" മാതൃകയ്ക്കുള്ളിൽ, അടിസ്ഥാനമായി ഈ ആശയം രൂപപ്പെട്ടു. ഇന്റലിജൻസ് ആന്തരിക പ്രാതിനിധ്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു കണക്കുകൂട്ടലായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു, സെൻസറി അല്ലെങ്കിൽ മോട്ടോർ സിസ്റ്റങ്ങളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഒരു അമൂർത്ത ആശയമാണിത്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഡിജിറ്റൽ കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെ ആവിർഭാവം, ചിഹ്നങ്ങളുടെ കൃത്രിമത്വമായി ബുദ്ധിയെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട് നൽകി. ഡിജിറ്റൽ കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെ പ്രാരംഭ ആമുഖത്തിൽ ഈ ആശയം പ്രത്യേകിച്ചും ഗുണകരമായിരുന്നു. AI വികസനത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടങ്ങളിൽ, ബുദ്ധിക്ക് ആന്തരികമായി വിവരങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കാനും സ്ഥാപിത നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അത് മാറ്റാനും കഴിയുമെന്ന് ഗവേഷകർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഈ കാഴ്ചപ്പാട് യുക്തിപരമായി വിഘടിത ബുദ്ധിയുമായി യോജിക്കുന്നു: അറിവ് കണക്കുകൂട്ടലിന് തുല്യമായതിനാൽ, ചിന്തയിൽ ഏർപ്പെടാൻ ഒരു യന്ത്രത്തിന് മനുഷ്യനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ശരീരം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങളുടെയും യുക്തിസഹമായ അനുയോജ്യത മൂലമാണിത്. ഇത് ചെയ്യുന്നതിന് ഉചിതമായ പ്രോഗ്രാം മതിയാകും.

"നല്ല പഴയകാല AI" എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന ക്ലാസിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതീകാത്മക കൃത്രിമബുദ്ധി, മിക്ക ഗവേഷകരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രധാന സമീപനമായിരുന്നു. ലോജിക്കൽ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കൽ, ചെസ്സ് പോലുള്ള ഗെയിമുകൾ കളിക്കൽ, ഗണിത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കൽ, ഭാഷ പ്രോസസ്സ് ചെയ്ത് തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താൻ കഴിവുള്ള കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമുകളുടെ വികസനം ഇതിന് ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ഈ സംവിധാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പല അമൂർത്ത മേഖലകളിലും സംഭവിച്ചു. അവയുടെ ഏകാന്തത കാരണം ഭൗതിക മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് വലിയതോതിൽ വേർപെട്ടു, അതായത് അവ മനുഷ്യന്റെ ശാരീരിക തുടപെടലിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും യഥാർത്ഥ ലോക സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലപ്പോഴും പരിഗണനയില്ലാത്തതായിരുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തെ നിസ്സാരമായി കണക്കാക്കി, അതേസമയം മനസ്സിനെ ഏതെങ്കിലും ഉചിതമായ ഉപകരണത്തിൽ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന സോഫ്റ്റ്‌വെയറായി കണക്കാക്കി. തത്ത്വചിന്തയിൽ ഈ നിലപാട് ഏകീകരിക്കുന്നതിന് സംഭാവന നൽകിയ ഒരു ഘടകം ഫങ്ഷണലിസം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ചിന്താധാരയായിരുന്നു. വ്യക്തിയുടെ ഭൗതിക ഘടനയെക്കാൾ മാനസിക പ്രക്രിയകളെ അവയുടെ പ്രവർത്തനപരമായ റോളുകൾക്കനുസരിച്ച് നിർവചിക്കുക എന്നതാണ് ഈ ചിന്താധാര ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. അതിന്റെ പ്രവർത്തനപരമായ ഓർഗനൈസേഷൻ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നിടത്തോളം, കമ്പ്യൂട്ടറുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വൈവിധ്യമാർന്ന അടിവസ്തുക്കളിൽ ബുദ്ധിശക്തിയെ ഉടനടി നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയും. യന്ത്രത്തിന്റെ ബുദ്ധി നിലനിർത്തിയാൽ ഇത് സംഭവിക്കാം.

കൃത്രിമബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചർച്ചകളിൽ ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി എന്ന ആശയം നിർണായകമായ ഒരു പരിഗണനയാണ്. "ശരീരമില്ലാത്തത്" എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം "ശരീരമില്ലാത്തത്" എന്നാണ്. ബുദ്ധിശക്തിക്കോ ജ്ഞാനത്തിനോ ഒരു ഭൗതിക ചട്ടക്കൂടിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ആശയത്തെയാണ് ഈ ആശയം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിവിനെ നിർവചിക്കുന്ന റൈൻ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ദ്വന്ദ്വവാദവുമായി ഈ ആശയം അടുത്ത ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി മനസ്സ് നിലനിൽക്കാനുള്ള സാധ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ ബോധ്യം, ബുദ്ധിയോ ചിന്തയോ ശാരീരിക പ്രകടനമില്ലാതെ നിലനിൽക്കാമെന്ന ആശയത്തിന് സഹായകമായി. ചിന്ത ശരീരത്തെയാണോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയോ ശാരീരിക അനുഭവങ്ങളെയോ ആശ്രയിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഈ വീക്ഷണം വാദിക്കുന്നു; പകരം, അത് ഒരു സ്വതന്ത്രവും അഭൗതികവുമായ യഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഈ രീതി ഭൗതിക തലച്ചോറിൽ നിന്നോ ശരീരത്തിൽ നിന്നോ സ്വതന്ത്രമായി അറിവിന്റെ അസ്തിത്വം പരിഗണിക്കാൻ പ്രാപ്തമാക്കി.

ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയുടെ ആവിർഭാവം ഒഴിവാക്കാനാവാത്തതാണ്. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിൽ ഒരു വേർതിരിവ്

നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഏതൊരു ഭൗതിക പ്രകടനത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായി ബുദ്ധിയോ ചിന്തയോ നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ജ്ഞാനം, യുക്തി, ധാരണ എന്നിവ ശരീരത്തെയോ ഇന്ദ്രിയ ധാരണയെയോ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതും മനസ്സിനെയോ കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ കഴിവുകളെയോ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതുമായെന്ന അനമാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ ആശയം മുന്നോട്ട് വരുന്നത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ജ്ഞാനം സ്വാഭാവികമായി ഒരു മനുഷ്യശരീര രൂപം ആവശ്യമില്ല; അത് ഒരു ആത്മാവിലോ ആത്മാവിലോ ആധുനിക കാലത്ത് ഒരു യന്ത്രത്തിലോ വസിച്ചേക്കാം. ഒരു ജീവിക്കോ യന്ത്രത്തിനോ മനുഷ്യന്റെ സാധാരണ ശാരീരിക രൂപം, ഇന്ദ്രിയ ധാരണ അല്ലെങ്കിൽ വികാരങ്ങൾ ഇല്ലാതെ തന്നെ ബുദ്ധി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. മനസ്സ് ശരീരമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണെന്ന ധാരണയ്ക്ക് അദ്ദേഹം രണ്ട് ന്യായീകരണങ്ങൾ നൽകി.

സങ്കൽപ്പക്ഷമതയും വിഭജനവും സംബന്ധിച്ച വാദം

കൺസൈഡിബിലിറ്റി വാദവും വിഭജനവും മനസ്സ്-ശരീര ദ്വന്ദ്വവാദ സിദ്ധാന്തത്തെ പിന്തുണച്ച് റൈ ഡെസ്കാർട്ടിസ് അവതരിപ്പിച്ച രണ്ട് പ്രധാന വാദങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെ അടിസ്ഥാനമാണ്. മെഡിറ്റേഷൻസ് ഓൺ ഫസ്റ്റ് ഫിലോസഫി എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാന വ്യത്യാസത്തിനായുള്ള തന്റെ വാദങ്ങൾ ഡെസ്കാർട്ടിസ് ഏറ്റവും വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വാദങ്ങളുടെ സംയോജനം മനുഷ്യർ വെറും ഭൗതിക അസ്തിത്വങ്ങളാണെന്ന വീക്ഷണത്തിനെതിരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ദാർശനിക കേസ് സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഒരു അവശ്യ ഗുണം മാത്രമാണുള്ളതെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടിസ് വാദിച്ചു; മനസ്സിന് ചിന്ത അല്ലെങ്കിൽ ബോധം, ശരീരത്തിന് സ്ഥലപരമായ വികാസം. ബുദ്ധിയും ശരീരവും സമാന ഘടകങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമാണെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കൂടാതെ, ഈ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെയും ഗുണവിശേഷങ്ങൾ അവയുടെ അന്തർലീനമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തമായ പ്രകടനങ്ങളാണ്.

തൽഫലമായി, ശരീരത്തിന് ആകൃതി, വലിപ്പം, ചലനം, സ്ഥലപരമായ ഓറിയന്റേഷൻ എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള ഗുണങ്ങളെങ്കിലും മാനസിക സ്വഭാവങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനം ചെയ്തു. മനസ്സിന് വിശ്വാസം, ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളെങ്കിലും ശാരീരിക ഗുണങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഈ നിലപാട് ശരിവയ്ക്കുന്നതിനായി ഡെസ്കാർട്ടിസ് തുടക്കത്തിൽ രണ്ട് പ്രധാന വാദങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. സങ്കൽപ്പിക്കാവുന്നതിലുള്ള വാദവും വിഭജനത്തിൽ നിന്നുള്ള വാദവുമായിരുന്നു അവതരിപ്പിച്ച വാദങ്ങൾ.

കൺസൈഡിബിലിറ്റി വാദം

ഹ്രസ്വ തത്ത്വചിന്തകനായ റൈ ഡെസ്കാർട്ടിസ് തന്റെ പ്രശസ്ത കൃതിയായ മെഡിറ്റേഷൻസ് ഓൺ ഫസ്റ്റ് ഫിലോസഫിയിൽ, കൺസൈഡിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റ് ആവിഷ്കരിച്ചു. ഇത് മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വാദങ്ങളിലൊന്നായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും രണ്ട് വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളാണെന്ന് രചയിതാവ് ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകളായി, ബോധം, വ്യക്തിഗത ഐഡന്റിറ്റി, കൃത്രിമബുദ്ധി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ദാർശനിക ചർച്ചകളിൽ ഇത് ഗണ്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഡെസ്കാർട്ടിസിന്റെ സത്ത ദ്വന്ദ്വവാദ ആശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വമാണിത്. ഡെസ്കാർട്ടിസ് വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത വ്യവസ്ഥാപിത സംശയ സമീപനവും ചില അറിയപ്പെടാത്ത അടിത്തറയായി "വ്യക്തവും വ്യത്യസ്തവുമായ ചിന്തകളിൽ" അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതും ഈ വാദത്തിന് അടിവരയിടുന്നു.

"വ്യക്തവും വ്യത്യസ്തവുമായ ചിന്ത" എന്ന ആശയം കൺസൈഡിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റിലെ ഒരു അടിസ്ഥാന ഘടകമാണ്. ഒരു ആശയം ലഭ്യമാകുകയും ശ്രദ്ധയുള്ള മനസ്സിന് പ്രാപ്യമാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഡെസ്കാർട്ടിസ് അതിനെ വ്യക്തമാണെന്ന് കണക്കാക്കുന്നു. അത് നിർദ്ദിഷ്ടവും മറ്റെല്ലാ ചിന്തകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തവുമാണെങ്കിൽ, അത് വ്യത്യസ്തമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു, അതായത് മനസ്സിന്റെ ധാരണയിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഒരു സവിശേഷ ആശയമായി അതിനെ അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയും.

വ്യക്തമായും കൃത്യമായും മനസ്സിലാക്കുന്നതെല്ലാം സത്യമായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു ജീവി എന്ന നിലയിൽ തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തവും അസന്ദിഗ്ധവുമായ ധാരണ തനിക്കുണ്ടെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടിസ് വാദിക്കുന്നു. സംശയം, ഗ്രഹണം, സ്ഥിരീകരണം, നിഷേധം, ഇച്ഛാശക്തി, ഭാവന, ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കുള്ള കഴിവ് തനിക്കുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തമായ ചിന്താ രീതിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, തന്റെ ശാരീരിക അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയും. തന്റെ ഭൗതിക ശരീരം നിലവിലില്ല എന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദുഷ്ട ഭൂതം ഭൗതിക

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് തന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നുവെന്നോ ഉള്ള ധാരണ അയാൾക്ക് തോന്നിയേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും, ഈ അവ്യക്തമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും, തന്റെ ചിന്തകളുടെ യഥാർത്ഥ്യത്തെ അവഗണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയില്ല. തൽഫലമായി, ഒരു വൈജ്ഞാനിക ജീവി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അദ്ദേഹം വസിക്കുന്ന ഭൗതിക രൂപത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ, ഡെസ്കാർട്ടസ് ശരീരത്തെ സ്ഥലത്ത് വസിക്കുന്ന, വിഭജിക്കാവുന്ന, ചിന്തയില്ലാത്ത ഒരു ജീവിയായി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. ചിന്തയല്ല, വികാസമാണ് ശരീരത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ ഗുണം. ബുദ്ധിയും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള അന്തർലീനമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളായി അവയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ അനിവാര്യമാക്കുന്നു. സങ്കല്പക്ഷമതയും പ്രായോഗികതയും സങ്കല്പിക്കാവുന്നതും സാധ്യതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനുമാനം വാദത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. എന്തെങ്കിലും സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണെങ്കിൽ, അത് തത്ത്വചിന്താസപരമായും പ്രായോഗികമാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് നിഗമനം ചെയ്യുന്നു. മനസ്സിന് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, മനസ്സും ശരീരവും വ്യത്യസ്തമായ അസ്തിത്വങ്ങളാണ്.

സങ്കല്പക്ഷമതയിൽ നിന്ന് സാധ്യതയിലേക്കുള്ള മാറ്റം ഒരു നിർണായക പുരോഗതിയാണ്. ശരീരമില്ലാത്ത ഒരു മനസ്സിനെ തനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് അവകാശപ്പെടുക മാത്രമല്ല, അത് വ്യക്തവും കൃത്യവുമായ രീതിയിൽ തനിക്ക് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥ സാധ്യതകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തവും സ്ഥിരതയുള്ളതുമായ ചിന്തകളുടെ നിലനിൽപ്പ് ദൈവം ഉറപ്പുനൽകുന്നു. തൽഫലമായി, മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയണം.

ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ സങ്കല്പിക്കാവുന്ന വാദത്തെ പുനഃക്രമീകരിക്കാനുള്ള വഴി.

ഒന്നാമതായി, (1) ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ - അതായത് എന്റെ മനസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവ് - നിലനിൽക്കണമെന്ന് വ്യക്തമായും തീർച്ചയായും സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

അടുത്തതായി, (2) അതിനാൽ വ്യക്തമായും വ്യക്തമായും സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുന്നത് സാധ്യമാണ്, കാരണം കറഞ്ഞത് ദൈവത്തിനെങ്കിലും അത് ഹരിക്കാൻ കഴിയും - ഉദാഹരണത്തിന്, ഞാൻ ഒരു ശരീരമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് അവന് വരുത്താൻ കഴിയും. അതിനാൽ,

(3) ഒരു ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. പക്ഷേ,

(4) ഒരു ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ നിലനിൽക്കണമെന്ന് സങ്കല്പിക്കാമെങ്കിൽ, ഞാൻ അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനും വേർപെട്ടവനുമായിരിക്കണം. അതിനാൽ,

(5) ഞാൻ എന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടവനും വേർപെട്ടവനുമാണ്.

ശരീരമില്ലാതെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിനാൽ, അയാൾക്ക് മറ്റാരെയും പോലെയൊരാൾ കഴിയില്ലെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ശരീരഘടനയുടെ പര്യായമായിരുന്നു താൻ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം കാരണം, ബി. ബിയുടെ അഭാവത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിക്ക് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ശരീരമില്ലാതെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് വാദിക്കുന്നത് ന്യായവ്യക്തമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഒരു വ്യക്തിക്ക് അവരുടെ അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. തൽഫലമായി, അയാൾക്ക് ആത്യന്തികമായി ബിയുമായി സമാനനാകാൻ കഴിയില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. കാരണം, ബിക്ക് ബാധകമായ സവിശേഷതകൾ, പ്രത്യേകിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാനുള്ള സാധ്യത, അയാൾക്ക് ബാധകമല്ല.

അദ്ദേഹത്തിന് അത് സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണെന്ന് "സംശയമില്ലാതെയും വ്യക്തമായും" മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. നേരെമറിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം, ഒരു ശാരീരിക രൂപമില്ലാതെ അദ്ദേഹം നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന വാദം മാത്രമാണെന്ന് തോന്നുന്നു, ഈ വാദത്തിന് സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ന്യായീകരണവുമില്ല.

താനും തന്റെ ശരീരവും തമ്മിലുള്ള 'യഥാർത്ഥ വ്യത്യാസം' സംബന്ധിച്ച ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ വാദം, സാധ്യമാകുമെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും, ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഫലപ്രാപ്തി ഇല്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടത് നിർണായകമാണ്; ദ്വന്ദ്വവാദിയല്ലാത്ത ഒരാളെ ദ്വന്ദ്വ വിക്ഷണം സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള വാദമല്ല അത്.

താനും തന്റെ ശരീരവും തമ്മിലുള്ള 'യഥാർത്ഥ വ്യത്യാസം' സംബന്ധിച്ച ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ വാദം, വിശ്വസനീയമാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും, ദ്വന്ദ്വവാദിയല്ലാത്ത ഒരാളെ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള പ്രേരണാശക്തി അതിന് ഇല്ല. ഇത് വാദത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

സ്വത്വത്തിനും ശരീരത്തിനും ഇടയിലുള്ള ഒരു "യഥാർത്ഥ വിഭജനം" എന്ന തന്റെ വാദത്തെ ശരിവയ്ക്കുന്ന ചില മുൻകാല അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഡെസ്കാർട്ടസിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. തന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ സാധ്യതയെ "വ്യക്തമായും വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കാൻ" കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ശാരീരിക രൂപമില്ലാതെ

പൂർണ്ണമായും വിഘടിച്ച അവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കാനുള്ള സാധ്യതയെ യുക്തിസഹമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു.

ലളിതമായ ഒരു പദാർത്ഥമെന്ന നിലയിൽ ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ വർഗ്ഗീകരണം പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ, താൻ ഒരു പദാർത്ഥമാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് താൻ ഒന്നാണെന്നാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, "പദാർത്ഥം" എന്നത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രവർത്തനം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ കാലക്രമേണ അതിന്റെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളിൽ മാറ്റങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു തുടർച്ചയായ അസ്തിത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അനുഭവത്തിന്റെ ഓരോ വിഷയവും നമ്മൾ അംഗീകരിച്ചതുപോലെ ഒരു "പദാർത്ഥം" ആയി യോഗ്യത നേടുന്നുവെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു; എന്നിരുന്നാലും, അവൻ ലളിതവും അവിഭാജ്യവുമായ ഒരു വസ്തുവെന്നോ എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇത് അവന്റെ സത്ത നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനപകരം ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ പ്രസ്താവന സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കൈയോ കാലോ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും, തന്റെ ഐഡന്റിറ്റി നഷ്ടപ്പെടുന്നതായി ഡെസ്കാർട്ടസിന് മനസ്സിലായില്ല. താൻ ലളിതവും അവിഭാജ്യവുമായ ഒരു പദാർത്ഥമാണെന്ന ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ പ്രസ്താവന

ഡിവിസിബിലിറ്റി വാദം

പദാർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ദ്വന്ദ്വ ബന്ധത്തിന് വേണ്ടി വാദിക്കുന്നതിനായി റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ് നടത്തിയ നിർണായക വാദമാണ് ഡിവിസിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റ്. റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ് തന്റെ പ്രശസ്ത ദാർശനിക കൃതിയായ മെഡിറ്റേഷൻസ് ഓൺ ഫസ്റ്റ് ഫിലോസഫിയിലെ ഒരു പ്രധാന വിഭാഗമായ ആറാമത്തെ മെഡിറ്റേഷനിൽ ഈ വാദം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വാദത്തിൽ, ശരീരം വിഭജിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും മനസ്സ് അവിഭാജ്യമായതിനാൽ മനസ്സും ശരീരവും അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് ചിത്രീകരിക്കാൻ ഡെസ്കാർട്ടസ് ശ്രമിക്കുന്നു. അവശ്യ ഗുണങ്ങളിലെ ഈ വ്യത്യാസം കാരണം, മനസ്സും ശരീരവും വ്യത്യസ്ത അസ്തിത്വങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനം ചെയ്യുന്നു. ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ കൺസെവിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റ് ഡിവിസിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റുമായി സങ്കീർണ്ണമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; എന്നിരുന്നാലും, ഡിവിസിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റ് ഒരു പ്രത്യേക തന്ത്രം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഡിവിസിബിലിറ്റി ആർഗ്യുമെന്റ് സ്വതന്ത്രമായ ധാരണയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനപകരം മാനസികവും ശാരീരികവുമായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ഈ ചോദ്യം മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്, കൂടാതെ ബോധത്തെയും വ്യക്തിത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള നിലവിലെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഇത് ഒരു ചർച്ചാ വിഷയമാണ്.

ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ വിഭജന വാദം പുനഃക്രമീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു രീതി.

ആദ്യം അത്,

- (1) ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ - അതായത് എന്റെ മനസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവ് - നിലനിൽക്കണമെന്ന് വ്യക്തമായും തീർച്ചയായും സങ്കൽപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. അടുത്തതായി,
- (2) അതിനാൽ വ്യക്തമായും വ്യക്തമായും സങ്കൽപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നത് സാധ്യമാണ്, കാരണം കുറഞ്ഞത് ദൈവത്തിനെങ്കിലും അത് വഹിക്കാൻ കഴിയും - ഉദാഹരണത്തിന്, ഞാൻ ഒരു ശരീരമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് അവന് വരുത്താൻ കഴിയും. അതിനാൽ,
- (3) ഒരു ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. പക്ഷേ,
- (4) ഒരു ശരീരമില്ലാതെ ഞാൻ നിലനിൽക്കണമെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കാമെങ്കിൽ, ഞാൻ അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനും വേർപെട്ടവനുമായിരിക്കണം. അതിനാൽ,
- (5) ഞാൻ എന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടവനും വേർപെട്ടവനുമാണ്.

ഇവിടെ എടുത്തുകാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാന വ്യത്യാസം വിഭജനമാണ്. ഭൗതിക അസ്തിത്വങ്ങളെ ഘടകങ്ങളായി വിഭജിക്കാമെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് കുറിക്കുന്നു. ഒരു ശരീരം വേർപെടുത്തപ്പെടാം, ഒടിഞ്ഞൊക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ ചെറിയ ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെടാം. വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഓരോ ഖണ്ഡത്തിനും സ്ഥലപരമായ സവിശേഷതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച, ഡെസ്കാർട്ടസ് തന്റെ മനസ്സിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, അത്തരമൊരു വിഭജനം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. തന്റെ ബോധത്തെ വിഭജിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയില്ല. ഒരു മുർത്തമായ വസ്തുവിനെ പോലെ തന്റെ വൈജ്ഞാനിക സ്വത്വത്തെ ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയില്ല. തൽഫലമായി, മനസ്സ് അവിഭാജ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിക്കുന്നു. ദ്രവ്യത്താൽ നിർമ്മിതമായ അസ്തിത്വങ്ങൾ ബഹിരാകാശത്ത് വ്യാപിക്കുന്നു, അതായത് അവ അളക്കാവുന്ന അളവുകളിൽ വസിക്കുന്നു. ഒരു വിപുലീകരണമുള്ള എന്തും

വിഭജിക്കാം. ഒരു അവയവത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ പോലും ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തെ അങ്ങനെയായി കണക്കാക്കാം. ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയ കണികകളുടെ പോലും അധിക ഉപവിഭാഗത്തിനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. വിഭജനം ഭൗതിക ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാന ഗുണമാണ്. അനമാനിക്കപ്പെടുന്ന വിഭജിത ശരീരം ഒന്നിലധികം ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു. ഓരോ ഘടകത്തിനും മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ സൈദ്ധാന്തികമായി കഴിവുണ്ട്; അവയ്ക്ക് വെവ്വേറെ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ഉദാഹരണത്തിന്, വ്യക്തിഗത അവയവങ്ങളെ മുഴുവൻ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ഒറ്റപ്പെടുത്തി എങ്ങനെ പഠിക്കാം. തൽഫലമായി, ശരീരം മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്ന് വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദ്രവ്യത്തിന്റെ അവശ്യ സ്വഭാവം അതിന്റെ വിഭജന സ്വത്താൽ നിർവചിക്കാം.

മനസ്സിന്റെ അവിഭാജ്യത

ആത്മപരിശോധനയിലൂടെ, മനസ്സിന് സ്ഥലപരമായ മാനങ്ങൾ ഇല്ലെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് ഉറപ്പാക്കുന്നു. ആശയങ്ങൾ ഒരു ഭൗതിക ഇടവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു നിശ്ചിത വലുപ്പമോ ആകൃതിയോ നിലവിലില്ല. മനസ്സിനെ കൂടുതൽ വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥലപരമായ ഘടകങ്ങളായി വിഘടിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല.

മെമ്മറി, ഭാവന, ധാരണ തുടങ്ങിയ പ്രത്യേക വൈജ്ഞാനിക കഴിവുകൾ സവിശേഷമായി തോന്നാമെങ്കിലും, ശരീരശാസ്ത്രപരമായ ഘടകങ്ങളെപ്പോലെ അവയെ നിർവചിക്കാൻ കഴിയില്ല. മനസ്സ് ഒരു ഏകീകൃത അസ്തിത്വമാണ്. ഒരു കഴിവ് തകരാറിലാകുമ്പോൾ, മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം തകരാറിലാകുന്നു; മനസ്സിന്റെ ഒരു ശാരീരിക വശം നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നല്ല ഇതിനർത്ഥം.

തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ, ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നത്, താൻ ഒരു ചിന്താശക്തിയുള്ള വ്യക്തിയായി സ്വയം കാണുമ്പോൾ, താൻ "ഏകദേശം പൂർണ്ണനുമായി" അയാൾക്ക് ബോധ്യമാകുമെന്നാണ്. ഈ ഐക്യത്തോടെ, മനസ്സ് അവിഭാജ്യമാണെന്ന് ഒരാൾക്ക് അനമാനിക്കാം.

വിഭജന വാദത്തിന് വ്യക്തിപരമായ സ്വത്വത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള പ്രത്യാഘാതങ്ങളുണ്ട്. മനസ്സ് അവിഭാജ്യവും ശരീരത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തവുമാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഭൗതിക ശരീരത്തിലല്ല, മറിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന ബോധത്തിലാണ്.

ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഒരു അവയവം നഷ്ടപ്പെട്ടാലും അവന്റെ വ്യക്തിത്വം നിലനിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. വ്യക്തിയുടെ സത്ത ശരീരത്തിലല്ല, ചിന്തയിലാണ് വസിക്കുന്നതെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് വാദിക്കുന്നു. ശാരീരിക രൂപാന്തരണമോ തകർച്ചയോ പരിഗണിക്കാതെ, വൈജ്ഞാനിക സ്വഭാവം മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്നു. ആത്മാവ്, അമർത്ത്യത, മരണത്തിനപ്പുറമുള്ള നിലനിൽപ്പിനുള്ള സാധ്യത എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പിൽക്കാല ചർച്ചകളെ ഈ ആശയം സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു.

ഈ വാദത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക അവബോധജന്യമായ ആകർഷണമുണ്ട്. നമ്മുടെ മാനസികാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ, അവയ്ക്ക് ഭൗതിക ലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. ചിന്തകളുടെ സ്ഥാനം മൂർത്ത വസ്തുക്കളുടെ സ്ഥാനവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല. ഇത് നമ്മുടെ മാനസിക അനുഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭൗതിക ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ബോധത്തിന്റെ ഐക്യം അവ്യക്തമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഒരു ഏക, തുടർച്ചയായ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അനുഭവം നമുക്കുണ്ട്.

കൂടാതെ, മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ഗുണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യക്തമായ വ്യത്യാസം ഈ വാദം നിർവചിക്കുന്നു. ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിലേക്ക് ചുരുക്കുന്നതിന്റെ വെല്ലുവിളിക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്നു.

മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്ത, കൃത്രിമബുദ്ധി എന്നീ മേഖലകളിൽ വിഭജന വാദം ഇപ്പോഴും വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. ബോധത്തെ കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് ചുരുക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, അത് അവിഭാജ്യവും ഭൗതികമല്ലാത്തതുമായിരിക്കാം. കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് അവബോധം കൈവരിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന അന്വേഷണം കാര്യമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

നേരെമറിച്ച്, നാഡീശാസ്ത്രത്തിലും വൈജ്ഞാനിക ശാസ്ത്രത്തിലുമുള്ള പുരോഗതി മാനസികാവസ്ഥകൾ ശാരീരികാവസ്ഥകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് കൂടുതലായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അതുവഴി ഡെസ്കാർട്ടസ് മുന്നോട്ടുവച്ച കർക്കശമായ ദൈതവാദത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു.

ഡെസ്കാർട്ടസ് സ്ഥാപിച്ച വിഭജന വാദം, പദാർത്ഥ ദ്വന്ദ്വവാദ വീക്ഷണത്തിന് ശക്തമായ ഒരു പിന്തുണയായി വർത്തിക്കുന്നു. മനസ്സിന്റെ അവിഭാജ്യ സത്തയും ശരീരത്തിന്റെ വിഭജിത സ്വഭാവവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഊന്നിപ്പറയുന്നതിലൂടെ, മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ഘടകങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്തമായ അസ്തിത്വങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിഗമനം ചെയ്യുന്നു. വാദം

സാധുവാകണമെങ്കിൽ, സമാന അസ്തിത്വങ്ങൾക്ക് അവയുടെ എല്ലാ സമാനതകളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. മനസ്സും ശരീരവും ഒരേ രീതിയിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല, അതിനാൽ അവയുടെ ഐഡന്റിറ്റി അസാധ്യമാണ്.

സമീപകാല ശാസ്ത്ര ഗവേഷണങ്ങൾ ഈ വാദത്തിൽ കാര്യമായ പ്രശ്നങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന് ദാർശനിക പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

ഇത് ബോധത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഐക്യത്തെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു

മാനസികവും ശാരീരികവുമായ സംഭവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കാര്യമായ അസമത്വങ്ങൾ, ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ഐഡന്റിറ്റിയെയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ഗ്രാഹ്യത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നു. ഒരാൾ ആത്യന്തികമായി കാർട്ടീഷ്യൻ ദൈവതവാദത്തെ അംഗീകരിക്കുകയോ നിരസിക്കുകയോ ചെയ്താലും, മനസ്സിന്റെ സത്ത, വ്യക്തിഗത ഐഡന്റിറ്റി, അവബോധവും ഭൗതിക മണ്ഡലവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിൽ വിഭജന വാദം അനിവാര്യമായി തുടരുന്നു.

ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (AI) എന്ന ആശയത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള നിലവിലെ ചർച്ചകളെ ഈ ആശയം ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസിന്റെ (AI) പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ ദർശനാത്മക ബുദ്ധിജീവികൾക്ക് കാർട്ടീഷ്യൻ തത്ത്വചിന്ത പ്രചോദനം നൽകി. വികാരങ്ങളോ ശാരീരിക രൂപമോ ഇല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു കൃത്രിമ ബുദ്ധിയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറിൽ മനുഷ്യ ബുദ്ധിയുടെ അനുകരണം അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഭൗതിക രൂപമോ വൈകാരിക അനുഭവമോ ഇല്ലാതെ ഡാറ്റ വിശകലനം ചെയ്യുകയും നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഈ റോബോട്ടുകൾ വിഘടിത ബുദ്ധിയെ ഉദാഹരണമാക്കുന്നു.

മനസ്സും ശരീരവും പരസ്പരം ആവശ്യമില്ലാതെ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. മനുഷ്യർ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു: ബുദ്ധിയും ശരീരവും, ദൈവം ഒരു അതുല്യമായ സൃഷ്ടികൃതയിലൂടെ ആത്മാവിനെ അതിലേക്ക് നൽകുന്നു. ശരീരവും ആത്മാവും തമ്മിലുള്ള ആന്തരികമായ എതിർപ്പ് കാരണം, അവയ്ക്കിടയിൽ അർത്ഥവത്തായ ഒരു ഇടപെടൽ നേടാനാവില്ല. ഒരു പൈലറ്റും അവന്റെ വിമാനവും ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് സമാനമായ ഒരു ബന്ധം പങ്കിടുന്നു.

നേരെമറിച്ച്, ഈ സാധ്യതയ്ക്ക് ഡെസ്കാർട്ടീസ് ഒരു സൈദ്ധാന്തിക ന്യായീകരണം അവതരിപ്പിച്ച്, എന്നിരുന്നാലും, വികസിത കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ പുരോഗതി, തത്ത്വചിന്താസരണിയിൽ നിന്ന് എഞ്ചിനീയറിംഗിലേക്ക് വ്യവഹാരത്തെ തിരിച്ചുവിട്ടു. കൃത്രിമബുദ്ധി (AI) സംവിധാനങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വലിയ ഭാഷാ മോഡലുകൾ (LLMs), കൃത്രിമ ജനറൽ ഇന്റലിജൻസ് (AGI) എന്നിവയ്ക്കുള്ള സൈദ്ധാന്തിക അന്വേഷണം, മാനവികത കൈവരിച്ച പ്രവർത്തനപരമായ വിഘടിത ബുദ്ധിയുടെ ഏറ്റവും അടുത്ത ഏകദേശ രൂപമായി മാറുന്നതിനാൽ, മനസ്സിന്റെ നിർവചനം പുനർനിർണ്ണയിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

ക്ലാസിക്കൽ കാർട്ടീഷ്യൻ ദ്വന്ദ്വവാദത്തിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാന തത്വം, ചിന്ത, ഒരു അവിഭാജ്യവും അവിഭാജ്യവുമായ ഒരു അസ്തിത്വം, മനസ്സിന്റെ സത്തയാണ് എന്നതാണ്. ആധുനിക കൃത്രിമ ബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾ ഈ അവിഭാജ്യ മാനദണ്ഡങ്ങൾ നിറവേറ്റുക മാത്രമല്ല, കമ്പ്യൂട്ടിംഗ്, യുക്തി, ഡാറ്റ പ്രോസസ്സിംഗ് എന്നിവയിലൂടെ മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മികച്ച ഫലപ്രാപ്തിയോടെയും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. ഇതിന് ഗണ്യമായ അറിവുണ്ടെങ്കിലും, സൂക്ഷ്മമായ ന്യായവാദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, യോജിച്ച രീതിയിൽ ആശയവിനിമയം നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു വലിയ ഭാഷാ മാതൃക വെയ്റ്റ്ഡ് കണക്കുകൂട്ടലുകളുടെയും അൽഗോരിതങ്ങളുടെയും ഒരു കോൺഫിഗറേഷനായി മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ; ഇത് സാരാംശത്തിലല്ല, സിലിക്കണിൽ പ്രകടമാകുന്ന ഒരു വൈജ്ഞാനിക നിർമ്മിതി മാത്രമാണ്. ഈ വിക്ഷണകോണിൽ നിന്ന്, സങ്കീർണ്ണമായ വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകൾക്ക് ഒരു ജൈവ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നിർദ്ദിഷ്ട ബയോകെമിസ്ട്രിയോ സെൻസറി സിസ്റ്റങ്ങളോ ആവശ്യമില്ല എന്ന തത്വത്തെ സമകാലിക കൃത്രിമ ബുദ്ധി ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഒരു കമ്പ്യൂട്ടിംഗ് അടിവസ്തുത്തിന്റെ അവശ്യ ആവശ്യകതയ്ക്ക് പുറമേ, ബുദ്ധി ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക

ഭൗതിക ചട്ടക്കൂട്, അതായത് ജൈവശാസ്ത്രപരമോ കൃത്രിമമോ ആയ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ബുദ്ധിശക്തി, വ്യത്യസ്ത അടിസ്ഥാന ഘടനകളിൽ നിന്നും വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവരാം. സമകാലിക വ്യവഹാരത്തിൽ, ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി എന്ന ആശയം പൊതുവെ കൃത്രിമ ബുദ്ധി എന്ന ആശയവുമായി ഇലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഒരു യന്ത്രത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ അറിവ് അനുകരിക്കുന്നത് സാധ്യമാണെന്ന് ആദ്യകാല കൃത്രിമ ബുദ്ധി (AI) ഗവേഷകർ അവകാശപ്പെട്ടു. ശാരീരിക രൂപമോ വികാരങ്ങളോ ഇല്ലാത്തതും എന്നാൽ "ചിന്തിക്കാൻ" അല്ലെങ്കിൽ "യുക്തിസഹിക്കാൻ" കഴിവുള്ളതുമായ ഒരു യന്ത്രമായിരിക്കും ഇത്. ഒരു ചാറ്റ്ബോട്ടിനോ കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമിനോ വിവരങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യാനും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും ബുദ്ധിപരമായ ഇടപെടലുകളിൽ ഏർപ്പെടാനും കഴിയും; എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന് മനുഷ്യബോധമോ വികാരമോ ഇല്ല. ബുദ്ധിശക്തി ഒരു അമൂർത്തവും പ്രോഗ്രാം ചെയ്യാവുന്നതുമായ നിർമ്മിതിയാണെന്ന് ഈ വിക്ഷണം വാദിക്കുന്നു, അടിസ്ഥാനപരമായി മനുഷ്യ ജീവശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

കൃത്രിമ ബുദ്ധി (AI) സംവിധാനങ്ങൾ ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയെ ഉദാഹരണമാക്കുന്നു, കാരണം അവയ്ക്ക് ഒരു തരത്തിലുള്ള ശാരീരിക അനുഭവവുമില്ലാതെ ബുദ്ധിപരമായ ജോലികൾ ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഡാറ്റയായി മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിനെ ഇപ്പോഴും "മനുഷ്യൻ" ആയി കണക്കാക്കാമോ എന്ന ചോദ്യം ഉൾപ്പെടെ ഈ ഭാവിയുടെ സാധ്യത ഗണ്യമായ ധാർമ്മിക പ്രതിസന്ധികൾ ഉയർത്തുന്നു. ഡാറ്റ മാത്രമുള്ള ഒരു എന്റിറ്റിക്ക് എന്ത് അവകാശങ്ങളുണ്ട്? നേരെമറിച്ച്, ജൈവശാസ്ത്രപരവും ശാരീരികവുമായ പരിമിതികളാൽ മുക്തമായ, അതിബുദ്ധിമാനായ, ശരീരമില്ലാത്ത കൃത്രിമബുദ്ധികളുടെ ആവിർഭാവം അസ്തിത്വപരമായ കാര്യമായ അപകടസാധ്യതകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

നേരെമറിച്ച്, ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഈ വിഘടന വിക്ഷേപം ഒടുവിൽ ഗണ്യമായ ദാർശനിക വെല്ലുവിളികളെ നേരിടും. ചൈനീസ് റൂമിലെ ജോൺ സിയറിന്റെ വാദം ഒരു പ്രധാന വിമർശനമായിരുന്നു. ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറിന് നിയമങ്ങൾ (വാക്യഘടന) അനുസരിച്ച് ചിഹ്നങ്ങളെ അവയുടെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് (സെമാന്റിക്സ്) യാതൊരു അറിവുമില്ലാതെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് സിയറിന്റെ പ്രബന്ധമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ, ആധികാരിക ബുദ്ധിക്ക് ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി ആവശ്യമാണ്, ഇത് വെറും കണക്കുകൂട്ടലിനപ്പുറമുള്ള കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളുടെ ശേഷിയായി നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്നു. അമൂർത്തമായ ചിഹ്ന സംസ്കരണം മാത്രം ബോധത്തിന് പര്യാപ്തമാണെന്ന വാദത്തെ സിയറിന്റെ വാദം ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി, എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി രൂപീകരണത്തിനായി വാദിച്ചില്ല.

മറ്റ് ദാർശനിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ ശരീരമില്ലാത്ത ജ്ഞാനം എന്ന ആശയത്തിനെതിരെ കൂടുതൽ കാര്യമായ എതിർപ്പുകൾ ഉന്നയിച്ചു. പ്രതിഭാസശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാന തത്വം, പ്രത്യേകിച്ച് മൗറീസ് മെർലിഡോ-പോണ്ടിയുടെ കൃതികളിൽ, മനുഷ്യബോധം ശരീരത്തിൽ നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത് എന്നതാണ്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ മേഖലയിൽ, ധാരണ, പ്രവൃത്തി, ശാരീരിക ദിശാബോധം എന്നിവയാണ് ചിന്തയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ. നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ ലോകത്തെ നാം കാണുന്ന പാത്രങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു, ഈ അനുഭവപരമായ ഇടപെടലിൽ നിന്നാണ് നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുന്നത്. ഈ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ, പൂർണ്ണമായും ശരീരമില്ലാത്ത ഒരു മനസ്സിന്, നമ്മുടെ അറിവിനെയും ഉൾക്കാഴ്ചകളെയും നൽകുന്ന ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളും വൈകാരിക ബന്ധങ്ങളും പോലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള ധാരണയ്ക്ക് ആവശ്യമായ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ ഇല്ലായിരിക്കാം. വൈജ്ഞാനിക ഗവേഷണത്തിലെ പുരോഗതി ഈ ദാർശനിക കണ്ടെത്തലുകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മൂർത്തമായ വൈജ്ഞാനികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണം വൈജ്ഞാനികതയും ഇന്ദ്രിയ, മോട്ടോർ സിസ്റ്റങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ശക്തമായ ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഷ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പലപ്പോഴും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മാനസിക സിമുലേഷൻ ആവശ്യമാണ്, വികാരങ്ങൾ ശാരീരിക അവസ്ഥകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അമൂർത്തമായ ന്യായവാദം പോലും ശാരീരിക അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ രൂപകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കാം. വിഘടന കമ്പ്യൂട്ടേഷന് ബുദ്ധിശക്തിയെ പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസത്തെ ഈ കണ്ടെത്തലുകൾ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നു.

സിദ്ധാന്തം തെളിയിക്കൽ, ഗെയിം പ്ലേ, ലോജിക്കൽ അനുമാനം, ഭാഷാ പ്രോസസ്സിംഗ് എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള ജോലികൾക്ക് ഈ സാങ്കേതികവിദ്യ പ്രാധാന്യം നൽകി. ലോജിക് തിയറിസ്റ്റ്, ജനറൽ പ്രോബ്ബം സോൾവർ തുടങ്ങിയ കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രോഗ്രാമുകൾ ഔദ്യോഗിക അൽഗോരിതങ്ങൾ മനുഷ്യചിന്തയുടെ പ്രത്യേക വശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചേക്കാമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു. അത്തരം സിസ്റ്റങ്ങളിൽ, ശരീരത്തിന് കുറഞ്ഞ പ്രാധാന്യമേയുള്ളൂ, കാരണം ഭൗതിക രൂപത്തിലോ ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളിലോ അല്ല, വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളിലും ചിഹ്നങ്ങളുടെ കൃത്രിമത്വത്തിലുമാണ് പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. വ്യവസ്ഥയുടെ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകൾ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് ചിഹ്നങ്ങളുടെ ശരിയായ കൃത്രിമത്വം നിർണായകമായിരുന്നു. മനസ്സിനെ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ ആയി കണക്കാക്കി, അതേസമയം അടിസ്ഥാന ഹാർഡ്‌വെയർ ദ്വിതീയമായി കണക്കാക്കി.

മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനവാദ വീക്ഷണം ഈ വീക്ഷണത്തിന് കൂടുതൽ സ്ഥിരീകരണം നൽകി. മാനസികാവസ്ഥകളെ അവയുടെ ഭൗതിക ഘടനയല്ല, മറിച്ച് അവ നിറവേറ്റുന്ന കാര്യകാരണ പങ്കാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് പ്രവർത്തനവാദികൾ വാദിക്കുന്നു, ഇത് ഇൻപുട്ടുകൾ, ഔട്ട്പുട്ടുകൾ, മറ്റ് അവസ്ഥകൾ എന്നിവയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറിന് ഒരു വ്യക്തിയുടെ അതേ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അതിന് മാനസികാവസ്ഥകൾ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ സൈദ്ധാന്തികമായി സാധ്യമാണ്. അതിനാൽ, ജൈവശാസ്ത്രപരമല്ലാത്തതും ഭൗതികമല്ലാത്തതുമായ അടിവസ്തുങ്ങളിൽ ബുദ്ധി നിലനിൽക്കാമെന്ന ധാരണയെ പ്രവർത്തനവാദ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നു.

വൈജ്ഞാനിക ശാസ്ത്രത്തിലെ സമീപകാല മുന്നേറ്റങ്ങൾ ഈ ആശങ്കകളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിന് അളക്കാവുന്ന തെളിവുകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എംബോഡിഡ് വൈജ്ഞാനികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് യുക്തിബോധം പലപ്പോഴും സെൻസറി, മോട്ടോർ സിസ്റ്റങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. ചലനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ശാരീരിക ചലനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തലച്ചോറിന്റെ മേഖലകളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കും, ഇത് ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ഗ്രാഹ്യം നമ്മുടെ ശാരീരിക അനുഭവങ്ങളുമായും പ്രവർത്തനങ്ങളുമായും ആഴത്തിൽ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അമൂർത്ത വൈജ്ഞാനികത സാധാരണയായി ശാരീരിക അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള രൂപകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രൂപകങ്ങളുടെ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ "തോന്നൽ", "ഒരു ആശയം ഗ്രഹിക്കൽ" എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ വസ്തുതകൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ബുദ്ധി ഒരു കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ പ്രക്രിയ മാത്രമല്ലെന്ന് വിശ്വസനീയമാണ്.

കൂടാതെ, റോബോട്ടിക്സിലെ പുരോഗതി കാരണം, പ്രായോഗികതയിലേക്ക് ശ്രദ്ധ മാറിയിരിക്കുന്നു. തുടക്കത്തിൽ, കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾ ഇടുങ്ങിയതും ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ളതുമായ മുറികൾക്കുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ഔപചാരിക മേഖലകൾ. യഥാർത്ഥ ലോക പരിതസ്ഥിതികളിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിവുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ എഞ്ചിനീയർമാർ, ഗർഭധാരണം, ഏകോപനം, പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നിവ വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ പ്രക്രിയകളാണെന്നും ചലനാത്മക സാഹചര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രതികരണങ്ങളെ ഫലപ്രദമായി അനുകരിക്കുന്നതിന് വിപുലമായ അൽഗോരിതങ്ങളും വിപുലമായ ഡാറ്റയും ആവശ്യമാണെന്നും കണ്ടെത്തി. അമൂർത്തമായ ചിഹ്ന കൃത്രിമത്വത്തിൽ നിന്നല്ല, മറിച്ച് ലോകവുമായുള്ള സജീവമായ ഇടപെടലിൽ നിന്നാണ് ബുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് റോഡ്നി ബ്രൂക്ക് അവകാശപ്പെട്ടു. ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ശരീരം അറിവിന്റെ ഒരു ബാഹ്യ ഘടകമല്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ ഒരു അവിഭാജ്യ ഘടകമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വശക്കാൾ വാദിക്കുന്നത്, രൂപാന്തരീകരണം ഗുണങ്ങൾ നൽകുമെങ്കിലും, അത് ഒരു അടിസ്ഥാന ആവശ്യകതയല്ല എന്നാണ്. ഒരു ജൈവിക അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് വിവരങ്ങൾ നേടുന്നതിനപകരം, ഒരു സിസ്റ്റത്തിന് സെൻസറുകളിലൂടെയോ ഡാറ്റാബേസുകളിലൂടെയോ സൈദ്ധാന്തികമായി ഡാറ്റ ലഭിച്ചേക്കാം. ഇത് ഉചിതമായ ഒരു ബദലായിരിക്കാം. ഡിജിറ്റൽ സന്ദർഭങ്ങളിൽ, വെർച്വൽ ഏജന്റുകൾ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിച്ചേക്കാം. പഠിക്കാനും യുക്തിസഹമായി ചിന്തിക്കാനുമുള്ള കഴിവ് ബുദ്ധിശക്തിയെ നിർവചിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഭൗതിക ജഡത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ആവശ്യമായി വരില്ലായിരിക്കാം.

കൂടാതെ, ഈ സംഘർഷത്തിന് ധാർമ്മികവും പ്രായോഗികവുമായ മേഖലകളിൽ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുണ്ട്. ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി സാധ്യമാണെങ്കിൽ, മനസ്സ് അപ്ലോഡ് ചെയ്താൽ, പൂർണ്ണമായും വെർച്വൽ വ്യക്തികളുടെ സൃഷ്ടി, സോഫ്റ്റ്‌വെയറിന് ധാർമ്മിക പദവി നൽകൽ എന്നിവ സാധ്യമായേക്കാം. രൂപീകരണത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ പ്രാധാന്യം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അത്തരം ഓപ്ഷനുകൾ പ്രായോഗികമല്ലെന്ന് തോന്നുന്നു, കാരണം ഒരു ഭൗതിക രൂപത്തിന്റെ അഭാവം വെർച്വൽ എന്റിറ്റികളിൽ ബോധത്തിന്റെയും സ്വയം അവബോധത്തിന്റെയും വികാസത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയേക്കാം, അവ യഥാർത്ഥത്തിൽ വികാരഭരിതമോ ധാർമ്മിക പദവിക്ക് അർഹമോ ആയി കണക്കാക്കുന്നതിന് അത്യാവശ്യമാണ്. തൽഫലമായി, കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വീക്ഷണം ഡെസ്കാർട്ടീസിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രതികരണത്തെ ഭാഗികമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് ബോധത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ഒരു ഭൗതിക രൂപമില്ലാതെ അത് നിലനിൽക്കുമോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും.

ശരീരമില്ലാത്തതും ശരീരമുള്ളതുമായ ബുദ്ധിശക്തി തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അമിതമായി കർക്കശമായിരിക്കാമെന്ന് അംഗീകരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ചില സൈദ്ധാന്തികർ ഹൈബ്രിഡ് മോഡലുകൾക്കായി വാദിക്കുന്നു, അതിൽ ഉയർന്ന തലത്തിലുള്ള യുക്തി അമൂർത്തമായിരിക്കാം, പക്ഷേ സെൻസറി സിസ്റ്റങ്ങളിൽ വേരുന്നിയതാണ്, ഈ മോഡലുകൾക്ക് വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളെയും ശാരീരിക ഇടപെടലുകളെയും സംയോജിപ്പിച്ച് ധാരണയും പ്രവർത്തനക്ഷമതയും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ചില വ്യക്തികൾ വാദിക്കുന്നത്, വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ മുർത്തീഭാവം പ്രകടമാകുമെന്നാണ്, വ്യാവസായിക റോബോട്ടുകൾ അല്ലെങ്കിൽ വെർച്വൽ അസിസ്റ്റന്റുകൾ പോലുള്ള മനുഷ്യസമാനമായ രൂപഭാവങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്ത നിർദ്ദിഷ്ട ജോലികൾക്കായി രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത റോബോട്ടിക് സിസ്റ്റങ്ങളുടെ ഫലപ്രാപ്തി തെളിയിക്കുന്നത് പോലെ, കാര്യമായ ഇടപെടൽ സാധ്യമാക്കുന്നതിന് ഒരു റോബോട്ടിന്റെ

ശരീരഘടന ഒരു വ്യക്തിയുടെ ശരീരഘടനയോട് സാമ്യമുള്ളതായിരിക്കണമെന്നില്ല.

മാത്രമല്ല, ഗണിതശാസ്ത്രപരമായ യുക്തി അല്ലെങ്കിൽ ഭാവനാത്മകമായ ധ്യാനം പോലുള്ള ശാരീരിക സ്വത്വത്തിൽ നിന്ന് വേർപിരിയുന്ന ഒരു തോന്നൽ ഉളവാക്കുന്ന വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളിൽ വ്യക്തികൾക്ക് ഏർപ്പെടാൻ കഴിയും.

ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവബോധപൂർവ്വം പരിശോധിക്കുന്നത് കാർട്ടീഷ്യൻ വീക്ഷണത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സംസ്കാരത്തിന്റെയും ധാരണയുടെയും സൂക്ഷ്മമായ സ്വാധീനങ്ങൾ നിലനിൽക്കുമെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

കാർട്ടീഷ്യൻ പൈതൃകം നിരവധി കൗതുകകരമായ ആശയങ്ങൾക്ക് ജന്മം നൽകിയിട്ടുണ്ട്, അവയിൽ ഏറ്റവും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയത് ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിശക്തി എന്ന ആശയമാണ്. ശരീരത്തിന് പുറമെ മനസ്സിനെ ഒരു സ്വയംഭരണ ചിന്താ സ്ഥാപനമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലൂടെ കമ്പ്യൂട്ടിംഗിലൂടെ മാത്രമേ ബുദ്ധിശക്തി യന്ത്രങ്ങളിൽ പകർത്താൻ കഴിയൂ എന്ന് തത്ത്വചിന്തകരും കൃത്രിമ ബുദ്ധി ഗവേഷകരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കൃത്രിമ ബുദ്ധിയുടെ ആദ്യകാല വികാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗത്തിന് ഈ അനുമാനം പ്രചോദനം നൽകി, കൂടാതെ അമൂർത്ത അറിവിന്റെ കൃത്രിമത്വമായി ജ്ഞാനത്തെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ആകർഷകമായി തുടരുന്നു.

മറുവശത്ത്, തത്ത്വചിന്ത, വൈജ്ഞാനിക ശാസ്ത്രം, റോബോട്ടിക്സ് എന്നിവയിലെ സമീപകാല പുരോഗതികൾ ബുദ്ധി, രൂപീകരണം, ധാരണ, പ്രവർത്തനം, പരിസ്ഥിതി എന്നിവ തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാന ബന്ധത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ആന്തരിക ചിഹ്ന കൃത്രിമത്വത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമല്ല, ബാഹ്യ പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള ചലനാത്മക ഇടപെടലിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നേക്കാം, ഇത് അറിവ് അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകവുമായുള്ള ഇന്റിയ ഇടപെടലിലൂടെയും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് പൂർണ്ണമായും ഭൗതിക രൂപമില്ലാത്ത ഒരു മനസ്സിനായുള്ള അഭിലാഷം പ്രചോദനാത്മകവും വിവാദപരവുമാക്കുന്നു, കാരണം അത് ബോധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത വീക്ഷണങ്ങളെയും ഭൗതിക രൂപവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ബുദ്ധിയുടെ സ്വഭാവത്തെയും വെല്ലുവിളിക്കുന്നു.

മനസ്സ്, ശരീരം, യന്ത്രം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പരിഹരിക്കപ്പെടാതെ തുടരുന്നു എന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ചർച്ച സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭൗതിക രൂപമില്ലാത്ത കൃത്രിമബുദ്ധിക്ക് യഥാർത്ഥ ബുദ്ധി കൈവരിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ. കൃത്രിമബുദ്ധി ഗവേഷണത്തിനും മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയ്ക്കും ഇടയിൽ തുടർച്ചയായ ഇടപെടൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാന ദാർശനിക അന്വേഷണം, രൂപഭാവമില്ലാത്ത ബുദ്ധി നിലനിൽക്കാനുള്ള സാധ്യതയാണ്.

ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധി എന്ന ആശയം ആഴമേറിയതും പ്രശ്നകരവുമാണ്, ഡെസ്കാർട്ടിസിൽ തുടങ്ങി കൃത്രിമബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള സമകാലിക ചർച്ചകളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ദാർശനിക ചിന്തയുടെ പരിണാമത്തെ ഇത് സാരമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. ദൈവവാദ തത്ത്വചിന്തയിൽ വേരൂന്നിയ ഈ സിദ്ധാന്തം, ബുദ്ധിയും ബോധവും ഒരു ഭൗതിക ശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുമെന്ന് വാദിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രപരവും അവബോധജന്യവുമായ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് ഈ ചിന്ത ആകർഷകമാണെങ്കിലും, ബോധവും ബുദ്ധിയും ഭൗതിക പ്രക്രിയകളുമായി ആഴത്തിൽ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും അവയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ശരീരത്തിന്റെയും തലച്ചോറിന്റെയും പങ്ക് പരിഗണിക്കാതെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന ന്യൂറോസയൻസ്, മൂർത്തീകരിച്ച അറിവ്, സമകാലിക ഭൗതികവാദം എന്നിവയിൽ നിന്ന് ഇതിന് ഗണ്യമായ പ്രതിരോധം നേരിടുന്നു.

ബുദ്ധിശക്തി പൂർണ്ണമായും യുക്തിസഹവും അമൂർത്തവുമാണെങ്കിൽ, ഒരു ശാരീരിക രൂപമില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ബുദ്ധിശക്തി അടിസ്ഥാനപരമായി ഉൾച്ചേർന്നതും ഭൗതിക പ്രക്രിയകളിൽ വേരൂന്നിയതാണെങ്കിൽ, ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിശക്തി ഒരു മിഥ്യയായിരിക്കാം.

ഈ അന്വേഷണത്തിന് ഒരു നിർണായക പരിഹാരം ഇപ്പോഴും കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും, മനസ്സിന്റെയും കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെയും തത്ത്വചിന്തയുടെ ഒരു പ്രധാന വശമായി ഈ വിഷയം നിലനിൽക്കുന്നു. വിഘടിത ബുദ്ധി എന്ന ആശയം ചിന്ത, അസ്തിത്വം, ബുദ്ധി എന്നിവയുടെ നിർവചനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിലുള്ള പ്രതിഫലനത്തിന് കാരണമാകുന്നു. ആത്മാവിന്റെ അമർത്വത, യന്ത്രബോധത്തിനുള്ള സാധ്യത, അല്ലെങ്കിൽ ഡിജിറ്റൽ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഭാവി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഗണനകൾ പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ ഇത് സത്യമാണ്.

കൃത്രിമബുദ്ധിയിലെ പുരോഗതി കാരണം ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകൾക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് വിവരങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യാനും, പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും, ബുദ്ധിയുമായി സാധാരണയായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുമുള്ള കഴിവുണ്ട്. മനുഷ്യർ സാധാരണയായി ഈ ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാൽ, ഗണ്യമായ എണ്ണം കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾ ഭൗതിക രൂപങ്ങളില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, ഉദാഹരണത്തിന് ഡാറ്റാ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന സോഫ്റ്റ്‌വെയർ അധിഷ്ഠിത അൽഗോരിതങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ശബ്ദ തിരിച്ചറിയൽ വഴി വിവരങ്ങളും പിന്തുണയും നൽകുന്ന വെർച്വൽ സഹായികൾ.

ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസിന് അലൻ ട്യൂറിങ്ങിന്റെ സംഭാവനകൾ ആധുനിക ചർച്ചകളെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1950-ൽ ട്യൂറിംഗ് "കമ്പ്യൂട്ടിംഗ് മെഷിനറി ആൻഡ് ഇന്റലിജൻസ്" പുറത്തിറക്കി, അതിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ട്യൂറിംഗ് ടെസ്റ്റ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആശയം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചു. ഒരു സാധാരണ ജീവിയുമായി വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരു യന്ത്രത്തെ ബുദ്ധിമാനായി കണക്കാക്കുന്നത് ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

ട്യൂറിങ്ങിന്റെ സാങ്കേതികത ഭൗതിക ഘടനയെക്കാൾ പ്രവർത്തനപരമായ പെരുമാറ്റത്തിന് മുൻഗണന നൽകുന്നു. പ്രവർത്തനവാദ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച്, മാനസികാവസ്ഥകളെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് അവയെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വസ്തുവല്ല, മറിച്ച് അവ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. ബുദ്ധിശക്തിക്ക് ഒരു ജൈവിക ശരീരം ആവശ്യമില്ലെന്ന് ഈ വീക്ഷണം വാദിക്കുന്നു. വിപുലമായ അൽഗോരിതങ്ങൾ, ന്യൂറൽ നെറ്റ്‌വർക്കുകൾ പോലുള്ള അനുയോജ്യമായ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടേഷണൽ ഘടന ഈ പ്രവർത്തനത്തിന് ആവശ്യമാണ്. അതിനാൽ, കൃത്രിമബുദ്ധി വിഘടിച്ച ബുദ്ധിയെ ഉദാഹരണമാക്കുന്നു, ഇത് ജൈവവസ്തുക്കളെക്കാൾ സിദ്ധിക്കണിയിൽ പ്രകടമാണ്.

നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ ഉണർത്തൂ

1. ഡെസ്കാർട്ടസ് സങ്കല്പക്ഷമത വാദം ഉപയോഗിച്ച് ഇത് തെളിയിക്കുന്നു:

- a) മനസ്സും ശരീരവും ഒരുപോലെയാണ്
- b) മനസ്സും ശരീരവും വ്യത്യസ്തമാണ്
- c) ശരീരം മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ
- d) അറിവ് അസാധ്യമാണ്

2 ഡെസ്കാർട്ടസ് വിശ്വസിക്കുന്നത് തനിക്ക് സ്വയം വ്യക്തമായി സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ്:

- a) ഒരു യന്ത്രം
- b) മനസ്സില്ലാത്ത ശരീരം
- c) ശരീരമില്ലാത്ത ചിന്തിക്കുന്ന വസ്തു
- d) ശുദ്ധദ്രവ്യം

3 ശരീരങ്ങൾ വിഭജിക്കാവുന്നതും മനസ്സുകൾ വിഭജിക്കപ്പെടാത്തതുമായതിനാൽ അവ ഇവയാണെന്ന് വിഭജന വാദം നിഗമനം ചെയ്യുന്നു:

- a) ഒരേ പദാർത്ഥം
- b) പൂർണ്ണമായും ബന്ധമില്ലാത്തത്

സി) വ്യത്യസ്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ

- d) സങ്കല്പിക

4 വിഭജന വാദത്തിൽ, ശരീരം മുറിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് അവകാശപ്പെടുന്നു:

- a) മനസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുന്നു
- b) ബോധത്തെ ക്ഷണങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്നു
- c) മനസ്സിനെ വിഭജിക്കുന്നില്ല
- d) ഭൗതികവാദം തെളിയിക്കുന്നു

5 സങ്കല്പസാധ്യതാ വാദം അവകാശപ്പെടുന്നത് രണ്ട് കാര്യങ്ങളെ വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ച് സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, അവ:

- a) മിഥ്യാധാരണകൾ ആയിരിക്കണം
- b) യുക്തിപരമായി പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ്
- c) വെവ്വേറെ നിലനിൽക്കാൻ കഴിയും

d) മെറ്റീരിയൽ ആണോ?

നിങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ പുറത്തെടുക്കൂ

1. റൈ ഡെസ്കാർട്ടിന്റെ തത്ത്വചിന്തകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ആശയം വ്യക്തമാക്കുക. 2 മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെയും കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശരീരമില്ലാത്ത ബുദ്ധിയുടെ നിർവ്വചനം എന്താണ്?